

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1850	Κυρ. Πατέρων Δ' Οἰκ. Συνόδου (Τίτ. 3,8-15) 13 Ἰουλίου 2014	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἡ στάσι μας ἔναντι τῶν αἰρετικῶν

«Αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ πρώτην καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἀμαρτάνει ὦν αὐτοκατάκριτος» (Τίτ. 3,10-11)

Ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία ὤρισε, ἀγαπητοί μου, ἡ πρώτη Κυριακὴ μετὰ τὴν 11η Ἰουλίου, ἡ σημερινὴ δηλαδή, νὰ εἶνε ἀφιερωμένη στὴ μνήμη τῶν **πατέρων τῆς Τετάρτης (Δ') Οἰκουμενικῆς Συνόδου**. Σήμερα ἐορτάζουν ὄχι ἕνας ἢ δύο ἀλλὰ 630 πατέρες, 630 «ἀστέρια» ὅπως λέει τὸ δοξαστικό. Συνήλθαν στὴ Χαλκηδὸνα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας τὸ 451 μ.Χ., στερῶσαν τὴν ὀρθόδοξο πίστι, καὶ κατεδίκασαν τοὺς τότε αἰρετικούς, τὸν Εὐτυχῆ καὶ τὸν Διόσκουρο, ποὺ προσέβαλλαν τὸ δόγμα τῆς θεανδρικότητος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἄν θέλουμε ν' ἀναλύσουμε τί δίδαξε ἡ Τετάρτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, δὲν θὰ γίνουμε καταληπτοί. Ἐπαψε πιά ὁ κόσμος νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὰ ἐκκλησιαστικά. Ἐνῶ τότε **οἱ πιστοὶ παρακολουθοῦσαν** μὲ ἐνδιαφέρον.

Στὴν Τετάρτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδο οἱ ἅγιοι πατέρες κατεδίκασαν τὴν αἵρεσι ποὺ προσέβαλλε τὴ θεανδρική ὑπόστασι τοῦ Χριστοῦ καὶ δίδαξαν **πῶς ἐνώθηκαν οἱ δύο φύσεις στὸ πρόσωπό του**· ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε τέλειος ἄνθρωπος ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τέλειος Θεός· ὅτι ἐν τῷ Χριστῷ ὑπάρχουν δύο φύσεις, ἡ ἀνθρωπίνη καὶ ἡ θεία, κι αὐτὲς εἶνε ἐνωμένες «*ἀχωρίστως*» καὶ «*ἀδιαιρέτως*», «*ἀτρέπτως*» καὶ «*ἀσυγχύτως*». Ὅπως στὸν ἄνθρωπο εἶνε μυστήριο πῶς ἔχει σμίξει τὸ κορμὶ καὶ ἡ ψυχὴ, ἡ ὕλη καὶ τὸ αἷλο, κατὰ παρόμοιο καὶ ἀκόμη πιὸ ἀνεξήγητο τρόπο εἶνε μυστήριο πῶς ἐν τῷ Χριστῷ ὑπάρχει Θεὸς καὶ ἄνθρωπος. Ἡ θεία καὶ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ἐνώθηκαν «*ἀτρέπτως*» καὶ «*ἀσυγχύτως*». Δηλαδή; Οἱ πατέρες χρησιμοποιοῦν ἕνα βοηθητικὸ παράδειγμα. Ἄν πάρης ἕνα κομμάτι σίδηρο καὶ τὸ βάλῃς μέσα στὴ φωτιά, θὰ γίνῃ κατακόκκινο, θὰ πάρῃ τὴ φωτιά ὅλη ἐπάνω του. Τὸ σίδηρο ὅμως δὲν παύει νὰ εἶνε σίδηρο, οὔτε ἡ φωτιά παύει νὰ εἶνε φωτιά· κρατοῦν καθένα τὴν ιδιότητά του. Κάπως ἔτσι

μποροῦμε νὰ νοήσουμε πῶς στὸν Χριστὸ τὸ ἀνθρώπινο ἐνώθηκε μὲ τὸ θεῖο. Αὐτὴ τὴ μεγάλη ἀλήθεια δίδαξε ἡ Τετάρτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐναντίον τῶν αἰρετικῶν.

Ὅλη ἡ ἀκολουθία σήμερα ψάλλει τὸ ἐγκώμιο τῶν πατέρων. Ἄπ' ὅλα ὅμως αὐτὰ θέλω, ἀγαπητοί μου, νὰ προσέξετε τὸ θεόπνευστο ῥητὸ τοῦ ἀποστόλου «*Αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ πρώτην καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἀμαρτάνει ὦν αὐτοκατάκριτος*» (Τίτ. 3,10-11). Τί μᾶς συμβουλεύει; Μᾶς λέει, **ποιὰ πρέπει νὰ ἔνῃ ἡ συμπεριφορὰ μας ἀπέναντι στοὺς αἰρετικούς**.

Ἄς ρωτήσουμε κατ' ἀρχὴν· **ποιὸς λέγεται αἰρετικός**; Αἰρετικὸς εἶνε ὁποῖος δὲν συμφωνεῖ μὲ αὐτὰ ποὺ διδάσκει ἡ Ἐκκλησία· ὁποῖος διαφωνεῖ μὲ τὴν Ἐκκλησία λέγεται αἰρετικός.

Ἐπὶ τὴν Ἐκκλησία λέγεται αἰρετικῶν. Ἐπὶ τὴν Ἐκκλησία λέγεται αἰρετικῶν. Ἡ μιὰ κατηγορία εἶνε **τὰ θύματα**, οἱ ἀπλοῖκοι δηλαδή ἐκεῖνοι Χριστιανοὶ ποὺ δὲν πάνε ἐκκλησία, δὲν ἔχουν διαβάσει Εὐαγγέλιο καὶ πνευματικὰ βιβλία, καὶ μόλις ἀκούσουν κανένα προτεστάντη ἢ φράγκο ἢ χιλιαστὴ νὰ μιλήσῃ, πιάνονται στὰ δίχτυα τους. Εἶνε ὅπως οἱ χάνοι, κάτι ψάρια ποὺ κινοῦνται μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ καὶ ὁ ψαρᾶς τὰ πιάνει ἀμέσως. Αὐτοὶ εἶνε τὰ θύματα, ποὺ εὐκόλα τοὺς προσηλυτίζουν οἱ αἰρετικοί. Αὐτούς, ἂν τοὺς πλησιάσῃ ἕνας Χριστιανὸς καταρτισμένος καὶ τοὺς πῆ πέντε λόγια, ὅτι ἡ διδασκαλία τῶν αἰρετικῶν εἶνε τροφὴ δηλητηριασμένη, συχνὰ καταλαβαίνουν τὴν πλάνη τους καὶ φεύγουν ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς. Γι' αὐτὸ μὴ ἀδιαφοροῦμε· νὰ διαφωτίσουμε. Ἡ Γραφὴ λέει· Ἄν βρῆς κάποιον πλανημένο καὶ τὸν ἐπαναφέρῃς στὴν Ἐκκλησία, θὰ σώσῃς «*ψυχὴν ἐκ θανάτου*» καὶ θὰ καλύψῃς «*πλήθος ἀμαρτιῶν*» (Ἰακ. 5,20).

Ἡ ἄλλη ὅμως κατηγορία αἰρετικῶν δὲν εἶνε

θύματα· εἶνε **θύται**, ὀλετήρες ψυχῶν. Ποιοί εἶν' αὐτοί; Εἶνε δάσκαλοι, οἱ κράχτες τῆς πλάνης. Ἡ γλῶσσα τους στάζει μέλι, ἀλλὰ ἡ καρδιά τους εἶνε φαρμάκι. Ἄπ' ἔξω τοὺς βλέπεις προβατάκια, ὄλο εὐγένεια, ἀλλὰ μέσα κρύβουν τὸ λύκο. Ἄπ' ἔξω φαίνονται ἄγγελοι, ἀλλὰ κάτω ἀπὸ τὸ ἀγγελικὸ σχῆμα εἶνε σατανᾶς ὀλόκληρος. Μᾶς ἔρχονται ἀπὸ διάφορα μέρη, ἀφοῦ γίναμε ἀμπέλι ξέφραγο. Αὐτοὶ εἶνε «βαμμένοι» μέχρι τὸ κόκκαλο· τὸ μικρόβιο ἔχει μπῆ βαθειὰ μέσα τους καὶ δὲν ἀλλάζουν. Ἐνῶ οἱ πρῶτοι εἶνε θύματα, αὐτοὶ εἶνε θύται, σφαγεῖς. Αὐτοὺς δὲν μπορεῖς νὰ τοὺς ἐπηρεάσης, δὲν τοὺς ἀλλάζεις τὸ μυαλό. Εἶνε σὰν τὸν Ἄρειο, ποὺ οἱ πατέρες προσπάθησαν νὰ τοῦ δείξουν τὴν Ὁρθοδοξία, μὰ αὐτὸς δὲν ἄλλαζε. Εἶνε ἀμετάπειστοι. Ἔχουν ὑποστῆ ριζικὴ διαστροφή μέσα τους κ' εἶνε ἀδύνατον νὰ τοὺς μεταβάλουμε.

Ἀπέναντι λοιπὸν σ' αὐτοὺς τοὺς αἰρετικούς, τῆς δευτέρας κατηγορίας, τί μπορούμε νὰ κάνουμε; νὰ βάλουμε φωτιὰ νὰ τοὺς κάψουμε, νὰ πάρουμε ρόπαλα νὰ τοὺς χτυπήσουμε; Τέτοια πράγματα δὲν συνιστᾶ τὸ Εὐαγγέλιο. Ἄν εἴμαστε Χριστιανοί, ἂν νιώθουμε ὅτι ἀνήκουμε στὴν ἀληθινὴ πίστι, **τὰ καθήκοντά μας** εἶνε τὰ ἐξῆς.

● Ἄν δῆς κανένα αἰρετικὸ ἰνστρουχτορα, ποὺ νομίζει ὅτι μπορεῖ μέσα σ' ἓνα ποτήρι νὰ χωρέσει τὴ θάλασσα καὶ μὲ τὸ μυαλουδάκι του νὰ λύσει τὰ μυστήρια τῆς θρησκείας, **μὴν ἀνοίγεις κουβέντα** μαζί του· ἔτσι λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Εἶνε χαμένος καιρὸς. Καὶ ἐπὶ ὧρες νὰ μιλᾷς καὶ ὅλα τὰ ἐπιχειρήματα νὰ τοὺς κατεβάσης, δὲν πρόκειται αὐτοὶ ν' ἀλλάξουν. Πρῶτον λοιπὸν, μὴ χάνεις τὸν καιρὸ σου μ' αὐτούς.

● Τὸ δεύτερο. Αὐτοὶ παίρνουν μιὰ τσάντα, τὴ γεμίζουν βιβλία αἰρετικά, καὶ πηγαίνουν ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι. Ἄν λοιπὸν κάποιος πλασιεὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἔρθη καὶ σοῦ χτυπήσει τὸ κουδούνι, **μὴ τὸν δεχθῆς στὸ σπίτι σου**· μὴ τὸν ἀφήσης ν' ἀνεβῆ τὰ σκαλιά, μὴν πάρης κανένα ἔντυπο.

● Τρίτον **νὰ εἰδοποιήσης τὸν ἱερέα** τῆς ἐνορίας ὅτι παρουσιάστηκε «λύκος», γιὰ νὰ λάβη μέτρα. Ἄν ὁ ἱερεὺς εἶνε πραγματικὸς ποιμένας, θὰ τὸν κυνηγήσει. Ἀκόμα, νὰ εἰδοποιήσης καὶ ἄλλους Χριστιανούς, νὰ ἔχουν τὸ νοῦ τους.

● Ἄλλ' αὐτὰ εἶνε τὰ εὐκόλα· τὸ δύσκολο ποῖο εἶνε; Αὐτὸ ποὺ λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο· ὅτι πρέπει κ' ἐγὼ ποὺ φορῶ τὸ ράσο κ' ἐσεῖς, κληρὸς καὶ λαός, **ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς νὰ εἶνε φῶς**, ἡ ζωὴ του νὰ λάμπη· «*Οὕτω λαμψάτω*», λέει, «*τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς*» (Ματθ. 5,16). Ἐδῶ λοιπὸν τί συμβαίνει; Μᾶς νικοῦν οἱ αἰρετικοί.

Ἄπὸ τὸ ἓνα μέρος, αὐτοὶ τρέχουν δεξιὰ - ἀριστερά, σὲ φτωχοὺς - ἀρρώστους καὶ δίνουν βοηθήματα, ἐνῶ ἐμεῖς δὲν ἔχουμε τὴν ἀγάπη ποὺ θὰ ἔπρεπε. Κι ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι συχνὰ δὲν ἔχουμε ζωὴ χριστιανικὴ· ἔτσι αὐτοὶ βρίσκουν δικά μας κακὰ παραδείγματα καὶ διαβάλλουν τὴν πίστι μας. Ἄν ἐμεῖς ἤμασταν ἐν τάξει, τηρούσαμε τὸ Εὐαγγέλιο, ζούσαμε κατὰ Χριστόν, σὰν τοὺς ἀποστόλους, τοὺς πατέρας, τοὺς ἁγίους, σὰν τοὺς προγόνους καὶ τοὺς παπποῦδες μας τοὺς ἀγράμματους, ἂν ἤμασταν συνεπεῖς, κανένας αἰρετικὸς δὲν θὰ ὑπῆρχε· ἐμεῖς μὲ τὴν ἄτακτη ζωὴ, τὰ σκάνδαλα καὶ τὶς διαιρέσεις μας ζημιώνουμε τὴν Ὁρθοδοξία.

Ἐπιβάλλεται, ἀγαπητοί μου, νὰ κρατήσουμε **μία αὐστηρὴ στάσι** στὸν αἰρετικὸ, ὅπως συμβουλεύει ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης· «*Μὴ λαμβάνετε αὐτὸν εἰς οἰκίαν, καὶ χαίρειν αὐτῷ μὴ λέγετε*» (Β' Ἰω. 10-12). Στις 14 Ἰουλίου ἐορτάζει ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, ἐκ τῶν νεωτέρων ἁγίων μας. Ἄν δὲν θέλετε ν' ἀκούσετε ἐμένα τὸν ἀμαρτωλό, ἀκοῦστε αὐτόν. Οἱ πρῶτοι Χριστιανοί, λέει, ὅταν ἄκουγαν αἰρετικὸ, ἔφευγαν μακριά, ὅπως φεύγει κανεὶς ἀπὸ τὸ φίδι. Ὅταν πῆγαιναν σὲ δημόσια λουτρά -δὲν εἶχαν τότε λουτρά στὰ σπίτια- καὶ τοὺς ἔλεγε κάποιος ὅτι μέσα στὸ λουτρὸ εἶνε κάποιος αἰρετικὸς, ἀπομακρύνονταν μὲ φρίκη. Ἄν ἐσὺ θέλῃς νὰ νοικιάσης ἓνα ὠραῖο σπίτι, ἀλλὰ μάθης ὅτι μέσα σ' αὐτὸ πέθανε ἓνας φθισικὸς, πᾶς νὰ κατοικήσης ἐκεῖ; Ἄν σοῦ πῆ κάποιος «Μὴν πιάσης τὸ ποτήρι αὐτὸ νὰ πιῆς νερό, γιὰτὶ ἀπ' αὐτὸ ἤπιε ἓνας λεπρός», τὸ πλησιάζεις; Ἐ, ὅπως προσέχεις νὰ μὴ προσβληθῆ τὸ σῶμα ἀπὸ μικρόβια, ἔτσι φυλάξου κι ἀπ' τὰ μικρόβια τῆς αἰρέσεως.

Αὐτὰ διδάσκει ὁ ἅγιος Νικόδημος, αὐτὰ οἱ πατέρες, αὐτὰ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Νὰ προσέξουμε, γιὰτὶ σήμερα ὑπάρχουν πολλές αἰρέσεις. Προσοχὴ ἰδίως ἀπὸ τοὺς **ἰεχωβίτες ἢ χιλιαστάς**. Εἶνε «*λύκοι βαρεῖς*», ὅπως λέει σήμερα ἓνα τροπάριο τῶν αἰνῶν. Ἦθελαν νὰ κάνουν διεθνὲς συνέδριο στὸ Μόναχο, μεγάλη πόλι τῆς Γερμανίας, καὶ τοὺς ἔδιωξαν ἀπὸ κεῖ. Ἄν ἔρθουν ἐδῶ, ἐμεῖς τί θὰ κάνουμε; Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ τοὺς ποῦμε· Κύριοι, ἄλτ! πηγαίνετε ὅπου θέλετε, ἀλλὰ στὴν Ἑλλάδα ὄχι.

* * *

Σᾶς μίλησα, ἀγαπητοί μου, μὲ ζωηρότητα, γιὰτὶ **πονῶ** γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία, γιὰ τὴν Ἐκκλησία, γιὰ τὸ λαὸ μας. Σᾶς παρακαλῶ, προσευχηθῆτε νὰ νιώσουμε καλὰ τὸ ῥῆτὸ τοῦ ἀποστόλου Παύλου «*Αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ πρῶτην καὶ δευτέραν νοουθεσίαν παραιτοῦ...*»· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**